

Nabila Sharma

Genadeloos

Het hartverscheurende verhaal van
een gestolen onschuld

Voorwoord

Ik speel in de tuin in de zon. Mijn broer gooit een rode bal naar me toe en ik kijk ernaar terwijl die hoog de lucht in vliegt. Ik steek mijn armen omhoog om hem op te vangen, en het zonlicht schittert tussen mijn vingertoppen. Het is een hete dag en ik voel de zon branden op mijn huid.

Mijn poppen zitten keurig op een rij in hun wagen. Ik heb hun lange, glanzende haren geborsteld en ze mooi aangekleed, en ze zien er prachtig uit. Maar hun haar is niet zo lang als dat van mij, dat tot over mijn billen valt en overal waar ik kom opmerkingen uitlokt. ‘Wat is ze mooi, hè?’ zeggen ze. ‘Wat een schoonheid!’

Misschien is dat de reden dat de nieuwe imam in de moskee me vanaf het begin eruit heeft gepikt. ‘Je bent een mooi meisje,’ zegt hij, en dan vraagt hij me om te helpen schoonmaken. Ik voel me vereerd. Hij ziet er vreemd uit met zijn sproeten en dikke buik, en de rare sarong die hij draagt, maar hij is de imam, de leider van onze geloofsgemeenschap, de man op wie alle ouders indruk willen maken. De andere meisjes zijn jaloers op de aandacht die hij me schenkt.

Elke avond na school ga ik met zeventig andere kinderen naar de moskee voor lessen. We vormen een rij en geven de imam een voor een een hand en zeggen ‘Salaam aleikum’, waarop hij ‘Aleikum salaam’ zegt. Maar op een avond doet hij

iets vreemds terwijl hij mijn hand vasthoudt. Hij streelt mijn handpalm met zijn wijsvinger, wriemelt ermee, kietelt me. Ik raak ervan in de war. Moet ik hetzelfde bij hem doen? Dan port hij zijn vinger hard in mijn hand, alsof hij een punt zet.

Ik kijk aandachtig toe terwijl hij de andere kinderen een hand geeft, maar volgens mij doet hij die rare handdruk niet bij hen.

Het houdt me bezig terwijl ik in de tuin aan het spelen ben. Waarom ik? Er zijn momenten dat ik niet weet wat ik ervan moet denken. Ik ben pas zeven. Ik heb het gevoel dat ik om de een of andere reden ben uitverkoren. Maar ik weet niet waarvoor.

Het meisje met de linten in het haar

Ik schoot mijn schoenen aan zonder de tijd te nemen ze vast te maken, opende de achterdeur en vloog de achtertuin in. Mijn broer Asif had mijn lievelingspop bij de haren vast en slingerde haar boven zijn hoofd rond.

‘Geef hier!’ schreeuwde ik woedend, terwijl ik met mijn vuistje in de lucht zwaaide.

Ik kon niet hard rennen doordat mijn hielen bij elke stap uit mijn schoenen glipten.

‘Geef me mijn pop!’ riep ik, terwijl ik probeerde haar te pakken.

‘Nee,’ sarde Asif.

‘Als je haar niet meteen teruggeeft dan... dan...’ Ik kon geen sterk dreigement bedenken.

‘Dan wat?’ zei hij tartend.

‘Dan zeg ik het tegen mama.’

‘O, nu ben ik bang, hoor,’ lachte Asif. De pop draaide steeds sneller boven zijn hoofd rond, haar armpjes en beentjes wijd uitgespreid. Ze was al naakt en modderig doordat ze in de tuin in het rond was getrapt.

Ik ging op mijn tenen staan en probeerde haar te pakken, maar dat haalde niets uit. Asif was veel groter dan ik. Ik haatte mijn broers. Ze deden altijd gemeen tegen me. Waarom had ik geen zusje?

Ik wreef in mijn ogen en begon te snikken.

‘Het is maar een stomme pop,’ plaagde Asif, terwijl hij haar haar tussen zijn vingers verstrengelde. Hij was acht en ik pas vijf, en hij kon treiteren als de beste.

De lucht was dichtgetrokken en het begon te regenen. Ik voelde me diep ongelukkig toen de motregen op mijn omhooggedraaide gezicht viel.

‘Nabila!’ Vanuit de achterdeur klonk opeens de stem van mijn moeder.

Asif verstijfde. Had mama door het raam gezien dat hij me treiterde? Hij liet de pop schuldbeust op de grond vallen en deed een grote stap erbij vandaan.

Ik greep mijn kans en griste haar van de grond, en toen ze veilig in mijn armen lag, nam ik de schade op. Haar witblonde haar was geklit en zat helemaal in de war, en haar gezicht zat onder de modder. Met de mouw van mijn jurk veegde ik een kluit aarde van haar voorhoofd.

‘Zo, dat is beter, hè?’ suste ik, terwijl ik haar in mijn armen wiegde.

Asif keek nog steeds naar de achterdeur om te zien of mama naar buiten zou komen stormen, dus ik greep mijn kans en gaf hem een trap tegen zijn been.

‘Au,’ kreunde hij terwijl hij over zijn scheenbeen wreef.

‘Nabila!’ riep mama nog eens op ongeduldige toon. ‘Kom binnen. Ik moet je haar doen!’

Ik rolde met mijn ogen en riep: ‘Oké, ik kom eraan!’

Asifs mond vertrok in een sarcastisch lachje. ‘Ga maar gauw, mooi meisje,’ plaagde hij op zeurderige toon. ‘Schiet op en laat mama die vette olie in je stomme haar smeren!’

Ik stak mijn tong naar hem uit en haastte me naar binnen, waar mama op me wachtte.

Het was veel te heet in de kamer. De gaskachel brandde vol-

op en de vlammen flakkerden geel en blauw. Ik vond ze mooi zoals ze heen en weer dansten.

Het rook er naar kokos. Mama had in een klein zilveren kommetje op de gaskachel kokosolie verwarmd. Ze zwoer erbij omdat ze had gehoord dat het niet alleen je haar dik en sterk maakte, maar, belangrijker nog, dat het er ook sneller door ging groeien. Mama was geobsedeerd door mijn haar.

‘Het is je trots, Nabila,’ zei ze altijd. ‘Je moet er goed voor zorgen.’

Mijn haar was vanaf mijn geboorte nog nooit geknipt en tegen de tijd dat ik vijf was, hing het tot over mijn billen. Wanneer ik op de vloer zat, leken de uiteinden op het tapijt net zwarte spinnenpoten die probeerden bij me weg te kruipen. Elke dag deed mama voor de gaskachel olie in mijn haar en vlocht ze het. Ik vond dat vreselijk omdat het altijd een eeuwigheid duurde, en wanneer ze te hard trok, deed het pijn. Soms voelde het alsof ze duizend spelden in mijn hoofd prikte terwijl ze eraan trok en er linten doorheen vlocht.

Mijn haar trok altijd de aandacht en de opmerkingen waren meestal bewonderend – maar niet altijd. Op een dag liep ik aan mama’s hand door de straat toen een vrouw ons passeerde. Toen ze de vlechten rond mijn billen zag zwiepen, bleef ze staan en keek ze nog eens goed.

‘Het is wreed om een kind met zulk lang haar te laten rondlopen!’ zei ze tegen mama. ‘Wat een werk zal dat zijn.’

Mama stak haar neus in de lucht alsof het haar koud liet wat de vrouw zei. Ik begreep niet wat die vrouw bezielde. Ik vond het juist geweldig dat mijn haar zo lang was dat ik erop kon zitten. Het gaf me het gevoel dat ik bijzonder was, alsof ik Rapunzel was.

Mama maakte zich niet alleen druk over mijn haar, ze maakte ook al mijn kleren zelf. Ze kocht lappen stof en maakte

er op haar kleine naaimachine allerlei outfits van. Ik had topjes en broeken in alle kleuren van de regenboog. Mijn lievelingsjurk was zonnig geel met een rode zigzagrand langs de zoom. Hij was fleurig en prachtig.

Elke keer dat mama mijn haar deed, zorgde ze ervoor dat het lint paste bij de kleur van de kleren die ik aanhad. Ze weefde de linten door mijn vlechten, en door de kleurige strepen leken die nog langer.

Papa zei dat mama me als een pop aankleedde omdat ze zo lang op een meisje had gewacht. Toen ik eindelijk geboren werd, kon ze het niet geloven. Ze was tijdens de zwangerschap bijna gestorven. Ze was aan het werk geweest in de winkel van onze familie toen ze zich opeens niet goed voelde en in elkaar zakte. Papa had de dokter laten komen, die de diagnose tuberculose stelde, een afschuwelijk woord dat in mijn hoofd bleef hangen. De huisarts waarschuwde dat zelfs als het kindje levend ter wereld kwam, het afschuwelijk mismaakt zou zijn.

De dokter was daar zo stellig van overtuigd dat hij erop stond om bij mijn geboorte aanwezig te zijn, klaar om mijn ouders te troosten als ze me zagen. Maar tegen alle verwachtingen in was ik helemaal gezond en had ik een dikke bos zwart haar!

Papa was zo blij dat hij van geluk door de kamer danste. Mama bleef stilletjes zitten huilen.

‘Waarom was ze verdrietig?’ vroeg ik.

Papa schudde zijn hoofd. ‘Ze was niet verdrietig, Nabila. Ze hilde van geluk. Jij was alles wat ze ooit had gewild.’

Hij legde me uit dat hij de naam Nabila had gekozen zodra de vroedvrouw me in zijn armen had gelegd. ‘We hebben die naam gekozen omdat die “geluk” betekent, en na je vier broers was je moeder dolblij dat ze eindelijk een meisje had.’

Hij vertelde me dat ik een vijfde broer had gehad, die Aaban

heette, maar dat die was gestorven toen hij pas zes uur oud was. Zijn longen waren niet sterk genoeg om buiten mama's buik te ademen. Mijn ouders hielden zijn kleine handje vast en keken huilend toe terwijl zijn leven wegebde. Papa zei dat Aaban verliezen mama's hart had gebroken, maar dat ik het had gerepareerd.

‘Daarom ben je ons zo dierbaar. Je betekent alles voor ons,’ zei hij, en hij zoende me teder op mijn voorhoofd.

De familie van mijn vader had mijn moeder gered van een afschuwelijk leven als wees in Pakistan. Haar moeder was gestorven toen ze drie was en haar vader toen ze zeven was. Mijn moeder, die Shazia heet, haar broer Sawad, toen twaalf, en haar negen jaar oude zusje, waren uit elkaar gehaald en bij verschillende familieleden ondergebracht. Mama werd door haar oma in huis genomen, maar de familie was wreed en behandelde haar als een slaafje. Toen de moeder van mijn vader, die vlakbij woonde, in de gaten kreeg wat er gebeurde, nam zij Shazia in huis en ontfermde zich over haar, en toen besloot mijn vader, Mohammed, de oudste zoon van de familie, toen hij achten-twintig was en zij pas dertien, met haar te trouwen. Ik vond het verhaal over hoe mijn ouders elkaar hadden ontmoet geweldig. Ik stelde me papa voor als een zwierige prins die mama van haar boosaardige familie redde.

Papa besloot om naar Engeland te verhuizen om voor zijn gezin een beter leven op te bouwen. Hij vertelde me dat hij met zijn auto helemaal van Pakistan naar Engeland was gereden.

‘Dat deed ik voor mezelf, voor je moeder, voor ons hele gezin.’

Hij was alleen gestopt wanneer hij moest slapen, maar af en toe moest hij ook stoppen om geld te verdienen voor een tank benzine.

Ik deed mijn ogen dicht en probeerde me voor te stellen hoe

papa in zijn oude, gedeukte auto door de woestijn reed, net als Lawrence van Arabië. Het leek me erg opwindend.

Het kostte hem bijna zes maanden, maar aan het begin van de jaren zestig van de vorige eeuw bereikte hij eindelijk Engeland.

‘Alles was toen heel anders,’ vertelde hij, en zijn ogen werden groot bij de herinnering. ‘De vrouwen droegen erg korte rokjes en de mannen... nou, die hadden heel lang haar, net meisjes!’

Ik trok aan mijn eigen haar. ‘Zoals mijn haar?’

‘Nee, niet zo lang, maar te lang voor een man. Ik wist niet wat ik zag!’

Toen papa genoeg geld had gespaard, kocht hij een winkel in de Midlands, een kruidenierszaak met achterin een slagerij. Hij wist van aanpakken en was een vakkundig slager.

Mama schonk in 1968 het leven aan mijn oudste broer, Habib. Hij werd gevolgd door Saeed, Tariq en Asif, en in 1976 werd ik geboren.

Habib was een typisch voorbeeld van een oudste broer. Hij was acht jaar ouder dan ik, maar dat had net zo goed twintig jaar kunnen zijn. Hij was bazig en liep me voortdurend te commanderen. Ik haatte Habib. Hij was humeurig en gemeen. Hij vond het verschrikkelijk dat hij de oudste was omdat dat betekende dat hij meer moest helpen in het huishouden en dikwijls op ons moest passen.

Elke avond maakte mama in het appartement boven de winkel het eten voor de volgende dag klaar. Wij brachten de meeste tijd boven door terwijl mama en papa beneden aan het werk waren. Tegen etenstijd moest Habib het fornuis aansteken en het eten opwarmen dat mama eerder had klaargemaakt. Het was zijn taak om ons te eten te geven.

‘Dit hoor jij eigenlijk te doen,’ klaagde hij tegen mij. ‘Jij bent het meisje, ik niet. Eten klaarmaken is meisjeswerk.’

Zo was Habib. Hij was slim en dat wist hij, maar hij beschouwde zichzelf ook als te belangrijk om voor zijn broertjes en zusje te zorgen.

Mijn op een na oudste broer, Saeed, was een jaar jonger dan Habib, en niet zo slim als zijn oudere broer. Saeed was goed met zijn handen. Hij vond het leuk om dingen uit elkaar te halen om te zien hoe ze werkten. Op een dag sloopte hij een van mijn poppen. Hij trok eerst haar hoofd eraf en toen haar armen en benen. Hij probeerde haar weer in elkaar te zetten, maar dat lukte niet helemaal, dus bleef ze een geamputeerde.

Dit deed hij met al het speelgoed, ook dat van hemzelf, wat mijn ouders tot wanhoop dreef. Toen we ouder werden en een eigen fiets kregen, durfden we ze niet in de tuin te laten staan omdat we bang waren dat Saeed ze uit elkaar zou halen.

Tariq was stoer, een echte jongen, en hij sloeg me om de ha-verklap in elkaar. Hij was dol op vechten en niets of niemand kon hem ooit iets terugdoen. Hij was verzot op worstelen en boksen en gebruikte mij als zijn persoonlijke boksbal.

‘Je moet gewoon stil blijven staan terwijl ik je sla,’ zei hij.

‘Maar ik wil niet dat je me slaat. Je doet me pijn!’

‘Ik moet oefenen, en als je niet stilstaat doet het veel meer pijn.’

Seconden later lag ik als een hoopje ellende op de vloer en boog Tariq zich over me heen.

‘Sta op, Nabila. Ik moet het nog een keer doen.’

Soms was hij zo ruw dat hij te ver ging en ons zogenaamde ‘spelletje’ eerder een soort gemartel werd, met mij als onwillig slachtoffer.

Asif was mijn jongste broer en hoewel hij me voortdurend plaagde, was hij de aardigste. We scheidden maar drie jaar en speelden dikwijls samen, wat Habib mateloos ergerde. Hij pestte Asif omdat hij met een meisje speelde, maar heimelijk

verdacht ik hem ervan dat hij jaloers was op onze vriendschap, want niemand mocht Habib.

Ik aanbad Asif. Hij was mijn lievelingsbroer en hij sprong altijd voor me in de bres als dat nodig was. We brachten veel tijd samen door en verzonnen allerlei spelletjes. Het leukst vond ik het als hij me als een baby in mijn poppenwagen door de tuin reed. Dan lachten we tot we pijn in onze buik kregen.

Naarmate we ouder werden, bracht Asif steeds minder tijd met me door. Hij ontdekte voetbal en ging daar zo in op dat hij mij min of meer vergat.

Ons huis was maar een paar straten van de winkel vandaan. We waren vlak na mijn geboorte daarheen verhuisd omdat we meer ruimte nodig hadden, maar het was nog altijd klein. Er waren boven drie slaapkamers, maar een daarvan werd als opslagruimte gebruikt en stond altijd vol dozen winkelvoorraad. Mijn ouders sliepen in de tweede slaapkamer en mijn broers deelden de derde. De jongens hadden de grootste kamer, maar omdat ze met z'n vieren in twee tweepersoonsbedden sliepen, hadden ze die echt nodig.

Ik sliep in een klein bed in de slaapkamer van mijn ouders. Mijn vader werkte overdag in de winkel en 's nachts als bulldozerchauffeur om bij te verdienen. Er werd aan de andere kant van de stad een nieuw winkelcentrum gebouwd en papa moest de grond afgraven voor de bouw. Dat betekende dat hij nauwelijks sliep en alleen af en toe een uiltje knapte als het in de winkel rustig was.

Hoe moe hij ook was, papa speelde altijd minstens een kwartiertje met mij als hij van zijn nachtdienst thuiskwam. Ik rolde over de vloer terwijl hij me kietelde, en soms kreeg ik pijn in mijn buik van het lachen. Dan tilde hij me op in zijn grote, sterke armen voor een knuffel en noemde me 'Baby'. Dat